

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 91/19

Luxemburg, 10 juli 2019

Arrest in zaak C-163/18
HQ e.a. / Aegean Airlines

Passagiers die terugbetaling van hun vliegtickets kunnen eisen van hun reisorganisator, kunnen niet ook nog terugbetaling vorderen van de luchtvaartmaatschappij

Een dergelijke dubbele vorderingsmogelijkheid zou leiden tot een ongerechtvaardigde overmatige bescherming van de passagiers ten koste van de luchtvaartmaatschappij

Op 19 maart 2015 hebben drie personen een retourvlucht tussen Eelde (Nederland) en Corfu (Griekenland) geboekt bij de Nederlandse reisorganisatie Hellas Travel. Deze vluchten maakten deel uit van een „pakketreis” waarvan de prijs aan Hellas Travel werd betaald.

De vluchten zouden worden uitgevoerd door Aegean Airlines, een in Griekenland gevestigde vennootschap. Die had daartoe een overeenkomst gesloten met de Cypriotische vennootschap G.S. Charter Aviation Services: Aegean Airlines stelde tegen betaling van een charterprijs een aantal vliegtuigstoelen ter beschikking aan G.S. Charter Aviation Services die deze stoelen vervolgens heeft doorverkocht aan derden, waaronder Hellas Travel.

Enkele dagen voor de overeengekomen vertrekdatum heeft Hellas Travel de drie reizigers geïnformeerd dat hun reis was geannuleerd. Aangezien Aegean Airlines de vooraf met Hellas Travel vastgestelde prijs niet meer zou ontvangen, had Aegean Airlines namelijk besloten om de vluchten naar en vanuit Corfu niet meer uit te voeren. Hellas Travel is op 3 augustus 2016 failliet verklaard. Zij had de kosten van de vliegtickets niet terugbetaald aan de drie reizigers.

Deze drie reizigers hebben zich gewend tot de rechtbank Noord-Nederland. Die heeft krachtens verordening nr. 261/2004 betreffende passagiersrechten Aegean Airlines ertoe veroordeeld deze reizigers wegens de annulering van hun vlucht een forfaitaire compensatie te betalen.¹

Deze rechtbank heeft daarentegen geen oordeel gegeven over de vordering tot terugbetaling van de vliegtickets, maar hierover vragen gesteld aan het Hof van Justitie. De rechtbank wenst te vernemen of een passagier die krachtens de richtlijn betreffende pakketreizen² het recht heeft om terugbetaling van zijn vliegticket te eisen van zijn reisorganisator, op grond van de verordening betreffende passagiersrechten terugbetaling van dit ticket kan vorderen van de luchtvaartmaatschappij.

In zijn arrest van vandaag heeft het Hof benadrukt dat een passagier wiens vlucht deel uitmaakt van een pakketreis en die op grond van de richtlijn betreffende pakketreizen recht heeft op terugbetaling, reeds daarom niet krachtens de verordening betreffende passagiersrechten van de luchtvaartmaatschappij terugbetaling van zijn ticket kan vorderen.

Het Hof is namelijk van oordeel dat de Uniewetgever passagiers wier vlucht deel uitmaakt van een pakketreis weliswaar niet volledig heeft willen uitsluiten van de werkingssfeer van deze

¹ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

² Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten (PB 1990, L 158, blz. 59).

verordening, maar wel jegens hen de effecten heeft willen handhaven van het eerder bij de richtlijn betreffende pakketreizen ingevoerde stelsel, dat wordt geacht voldoende bescherming te bieden.

Hieruit volgt dat de rechten op terugbetaling van een ticket krachtens respectievelijk de verordening en de richtlijn niet cumulatief kunnen worden toegepast. Een dergelijke cumulatieve toepassing zou leiden tot een ongerechtvaardigde overmatige bescherming van de betrokken passagier ten koste van de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, aangezien die dan het risico loopt een deel van de aansprakelijkheid van de reisorganisator op zich te moeten nemen.

Deze conclusie geldt eveneens indien de reisorganisator financieel niet in staat is om het ticket terug te betalen en geen maatregelen heeft genomen om die terugbetaling te waarborgen. In dit verband benadrukt het Hof dat de reisorganisator volgens de richtlijn met name dient aan te tonen over voldoende garanties te beschikken om in geval van insolventie of faillissement reeds betaalde bedragen terug te betalen. Het Hof wijst bovendien op zijn rechtspraak volgens welke de bij deze richtlijn opgelegde verplichtingen slechts correct zijn omgezet in een nationale regeling, wanneer die regeling de passagiers daadwerkelijk de garantie biedt dat in geval van insolventie van de reisorganisator alle betaalde bedragen worden terugbetaald. Ontbreekt een dergelijke garantie, dan heeft de betrokken reiziger in ieder geval de mogelijkheid tegen de betrokken lidstaat een aansprakelijkheidsvordering in te stellen wegens de schade die hij als gevolg van een schending van het Unierecht heeft geleden.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught 📞 (+352) 4303 2170